

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Synopsis Magnalium Divi Iosephi

Ignatius <a Sancto Francisco>

Leodii, 1684

Cap. 10. Prosequitur materiam præcedentis capitis de Divi Iosephi
Contemplatione & summo Amore.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38500

esset? Responditque ille vastitatem Italiae, pergeret ille ire quod parabat, nec praeter ea quidquam inquireret, sine retque fata esse in occulto: cuius somnii veritatem eventus probavit, plus enim mali Italiae Hannibal attulit quam illo fuit viso demonstratum.

XXXVII. Ex duobus vero ut mihi videretur apprehendi potest quam somnia sint divina: scilicet ex conditione rerum quae suggeruntur, & motione hominis cui suggeruntur: nam quoad primum, si res quae in somno revelantur tales sint, quarum certa cognitio solius Dei concessu, atque munere hominibus potest contingere, & talis sit mentis motio qualem solus Deus potest efficere, somnia haec omnino divina erunt.

XXXVIII. Et esse tales res nemo dubitat, si quidem haud paucae sunt quas solus Deus novit. Quod vero haec mortalibus quandoque divinitus revelentur mox intelliget, qui, quae harum rerum conditio attendere voluerit. Ad tria vero res haec revocantur. Primum, ad futura contingentia. Secundum, ad cogitationes seu arcana cordium. Tertium, ad fidei nostrae mysteria, de quibus extant exempla in Scripturis & Historiis Ecclesiasticis.

XXXIX. Altera ratio unde ea cognoscuntur esse divina sumitur ex interiori motione hominis, cui eadem revelationes fiunt: singulari enim mentis illustratione & commotione Deus sese apud mortales insinuat, tali scilicet, qui se mentem illustrat, sic voluntatem afficit, sic hominem de fide & autoritate somnii certum facit, ut Deum esse ipsius Authorem ipse perspicat, agnoscat, & liquidò iudicet. Hucque spectat memorabilis illa sententia Divi Gregorii Magni libr. 4. Dialog. cap. 48. *Sancti Viri, inquit, inter illusiones atque revelationes: ipsas visionum voces & imagines quodam intimo sapore discernunt, ut sciant quid à bono spiritu percipiant, & quid ab illusione patiantur. Nam si erga haec mens hominis cauta non esset, per deceptorem spiritum, multis se vanitatis immergeret, qui solet multa vera praedicere, ut ad extremum valeat animum ex una aliqua falsitate laqueare.*

CAPUT DECIMUM ET ULTIMUM.

Prosequimur materiam praecedentis Capitis, de Divi Josephi Contemplatione & summo Amore.

RICHARDUS de Sancto Victore lib. 1. de Contemplat. cap. 3. distinguit inter cogitationem, Meditationem & contemplationem in una eademque materia, seu respectu unius ejusdemque objecti, Dei nempe & attributorum ac perfectionum ejus, in eo quod cogitatio sit ex imaginatione, meditatio ex ratione, contemplatio ex intelligentia & amore: quod cogitatio per devia quaeque sine respectu pervenit ad Deum, huc illucque vagetur; meditatio ad eum cum magna industria & animi contentione nitatur, contemplatio autem perveniat, & volatu libero, miraque agilitate in summis Dei mirabilibus se librat: quod demique in cogitatione sit evagatio, in meditatione investigatio, in contemplatione vero admiratio. Ita Richardus loco citato.

Et optimè quidem, maximè vero quod in verbis postremis: Nam Divus quoque Augustinus lib. de Spiritu & Anima: Contemplationem definit. *Perspicua veritatis jucundam admirationem.* Et ejus Discipulus Divus Thomas 2. 2. quaest. 180. artic. 3. ad 3. docet *Admirationem esse actum consequentem contemplationem sublimis veritatis.* Nec enim qualibet Dei agnitio, est aut censerit potest contemplatio, sed ea sola quam sequitur admiratio & vehementis amor, ut enim ait Hugo de Sancto Victore lib. 7. de Coelest. Hierarch. *In contemplatione plus diligitur quam intelligitur, intrat dilectio & appropinquat, ubi scientia foris stat.* Cum enim objectum contemplationis sit infinitum & infinitè supra omnis intellectus creati capacitatem, hic in contemplatione sua non valens ipsum comprehendere, nec profundius in illud intrare, quam quo

quò eum divina claritas producit, cogitur ibi sistere, & admirari boni sibi incomprehensibilis immensitatem, & quasi in ignorantia ejus quod ex eà restat cognoscendum & admirandam herere, voluntatiq; facere locum, & relinquere prosecutionem, amplexum, gustum & fruitionem tanti boni.

III. Illæ itaque duæ facultates simul pergunt quantum possunt in contemplatione, quo usque intellectus non valens ulterius progredi, quia lux ejus & radii supernaturales non ei amplius concedunt, cogitur sistere in admiratione tantæ rei, quam capere nequit: tunc enim voluntas quæ sequitur impetum amoris ulterius se ingerit, illique suavitatis ac bonitatis oceano se immergens, ita afficitur, ut vellet si fieri posset non solum illi uniri, sed etiam unificari: His positis quæ explicant extasim quam secundum Dionysium Areopagitam, facit Divinus amor in contemplatione: Hanc in Divo Josepho amplius videamus ex utroque illo actu admirationis & amoris.

IV. Quoad admirationem audiendus super unâ, quæ omnes comprehendit, Divus Lucas Evangelista: sic ergo ille cap. 2. vers. 23. *Erat Pater IESU & Mater mirantes super his quæ dicebantur de illo.* Ut Maria Mater, JESU, ita Joseph Pater ejus mirabatur. Quod si D. Joseph ut Maria mirabatur super his quæ audiebat ab aliis de filio suo: quanto magis super his, quæ ipse ex ipso filii sui ore, de seipso, de virtutibus, de rebus æternis, de divinis Arcanis, de Regno cœlesti audiebat quotidie? Sed quanto magis, factò in hâc scientiâ divinâ, novâ atque inauditâ, ab hoc cœlesti Magistro exceptâ, progressu, miratus est & obstupuit? Quàm obstupescerebat ille videre Deum ob hominis amorem carne velatum, sibi tam familiarem? se licet tam vilem & abjectum in Patrem tamen illius esse electum? ipsum sibi subditum, & à nutu ab ore suo pendentem? Si etiam stupidi, ut ita loquar, velut Pastores, ad aliqua tantum mysteria, & solum transeunter admitti, obstupescabant, exarscebant, quanto magis ipse ita illuminatus, ita dispositus, qui

tam frequentibus per totos triginta annos interfuit?

Sed dices fortè, idem Lucas ibidem paulò inferius dicit ipsum fuisse miratum, cum vidit JESUM Filium suum in Templo sedentem in medio Doctorum, audientem illos, & interrogantem eos, non secus ac dicit de reliquis quod *Stupebant omnes qui eum audiebant super prudentia & responsis ejus.* Ergo tunc non erat valde illuminatus in rebus divinis, si enim valde illuminatus fuisset, scivisset utique JESUM in ea ætate fuisse æquè sapientem, ac in virili; immodò, ut Deum fuisse infinitæ super omnes homines sapientiæ: atque adeò non fuisset miratus quod tam prudenter Doctores legis interrogaret, eisque responderet.

VI. Respondeo primò, Lucam in objectione non dicere de solo Divo Josepho JESUM filium suum admiratum sit, sed idem etiam dicit de Beata Virgine, dicit enim ibi vers. 45. *Et factum est post triduum invenerunt (id est Joseph Maria) illum in templo, sedentem in medio Doctorum, audientem illos, & interrogantem eos. Stupebant autem omnes qui eum audiebant super prudentia & responsis ejus. Et videntes admirati sunt, & dixit Mater ejus ad illum &c.* Ubi vides quomodo ambo admirati sint. Quod si ita est, dic ergo (istud argumentum valere putas) nec Beatam Virginem fuisse tunc valde illuminatam; si enim fuisset, non fuisset mirata.

VII. Respondeo secundo, separat expressè facit Evangelista in hoc textu Joseph & Mariam à cæteris quoad admirationem: ait enim de cæteris. *Stupebant autem omnes qui cum audiebant super prudentia & responsis ejus:* tum de Josepho & Mariâ, de quibus ante erat sermo, subjungit. *Et videntes admirati sunt, & dixit Mater ejus ad illum, &c.* Igitur Evangelista manifestè innuit aliam fuisse horum, & aliam cæterorum admirationem: Joseph & Mariæ fuit admiratio, cæterorum fuit stupor, stupebant cæteri ex ignorantia, Joseph & Mariâ mirabantur ex cognitione & perspicacitate. Cæteri nesciebant ipsum esse Deum, & ideo mirabantur in puero duodenni sapientiam supra ætatem in suis interrogatio-

nibus & responsis : At Ioseph & Maria mirabantur ejus doctrinam , & mysteria illa quæ tunc pandebat , prout solebant mirari cætera quæ ex ejus ore hauriebant : quæ admiratio proveniebat ex summâ illorum mysteriorum cognitione per contemplationem , quæ eo plus mirabitur aliquis , quo plus in eorum agnitione profecerit . Est enim contemplatio ex Divo Augustino supra , *Per spicua veritatis jucunda contemplatio* Respondeo tertio , significant verba Evangelistæ ad litteram Patrem JE SU & Matrem miratos quod isto modo se subtraxisset ab illis , ut se manifestare inciperet ipsis incisiis .

VIII. Hærebatur ergo attonitus ad ea quæ supra diximus Divi Iosephi , ut & Mariæ animus : rapiebat mens ejus extra se in Deum , ad fontem divini luminis & bonitatis , stupebat , mirabatur ea quæ ipse supra omnes mortales vidit , quæ audivit , quæ manus ejus contrectaverant de verbo vitæ ; & cui unquam vita manifestata est ut illi ? cui Deus unquam ita familiariter , ita efficaciter locutus est ut illi per triginta annos ? unde Sanctus Thomas de Villanova exclamat : *Felix Ioseph cui donatum est talibus inter esse mysteriis , horum gaudiorum fieri consortem , qui dulcissimos audire concentus , cælestium spirituum sentire trippadia , videre obsequia , orantes Angelos , adorantes Reges , letantes Pastores , beatis oculis inspicere meruisti .*

IX. Sed quomodo ad tantum lumen , ad tantam Dei communicationem & familiaritatem exarsit in amorem ?

X. Distinximus supra hæc parte 2. Tract. 2. cap. 21. in Divo Iosepho duplicem amorem respectu Christi Domini : unum quo diligebat eum ut Pater suum filium : alterum quo eum diligebat ut creatura Deum suum , & verè distingui debent isti duo amores : sed tamen separari nequeunt in illo , quin è contra hic ex illius consortio mirum in modum crescebat : & quis explicet quomodo cor illius charitate divinâ jam imbutum eliquabatur , quando reflectebat istum quem cernebat oculis filium suum , esse Deum ipsum ? se illius esse Patrem super terram ? cum

illum pectori suo admotum , brachiis suis insertum complectebatur , stringebat , osculabatur ? Virgilius primo *Æneidos* volens exprimere ardentissimum Didonis in *Æneam* amorem , non putavit se id posse præstare melius , quam representando eundem Didonem in sinu suo tenentem Cupidinem , tunc à cæcis mortalibus amoris Deum existimatum & nuncupatum , & ex ejusmodi complexu totum in amorem conversum : Fabula fuit hoc : ecce tibi rem ipsam ipsissimam , Iosephum dico sanctum , sancti amoris Deum verum toties & tam frequenter in gremio suo foventem : quid ad hæc adjicere possem ad genuinam superintensissimum amoris illius in Deum expressionem ?

Sunt ergo præter summam Dei cognitionem , quam primò & essentialiter importat contemplatio , alii fontes uberrimi hujus Divi Iosephi in Deum amoris , ex quibus quantus & quam redundans fuerit fluvius , qui ex fontibus tam copiosis promanat , colligere licebit : Primus est affectus Patris ad filium , & filium talem ac tantum : Secundus est gratia & charitas infusa , quæ ei plenissimè , collata fuit : Tertius est tam longa cum Christo conversatio , & tam familiaris convictus , ex quo oriri solet amor amicorum : ex quolibet autem istorum , tantus potest amor oriri , ut vix explicari possit , quid ergo erit amoris fluvius ex his omnibus in summo collectus ?

De primo fonte Patris , scilicet in filium affectu & amore : Cum Deus vult amorem suum in homines comparare , & exaggerare , comparat illum amori Patris in filium : *Namquid ego sum Pater tuus qui feci te & creavi te ?* Maximus ergo est amor Patris in filium , quandoquidem divinus , qui infinitus est , ei comparatur . Hinc summa fuit Abrahamæ probatio cum ei dixit : *Tolle filium tuum quem diligis Isaac , & offer mibi illum* , Genes. cap. 22. Jacob qui non legitur plorasse in omni labore suo , ploravit quando duodecimus filius suus Iosephus amissus est : Et Job licet plures ei clades nunciatae fuissent , nihil visus est commoveri , sed audita filiorum suorum morte , scidit vestes , & tondit

totondit caput, & in terram se projecit: qualis ergo fuit Divi Josephi in filium suum amor? Vide à nobis dicta superius hâc part. 2. tract. 2. cap. 21.

XIII. Quibus adde, quod quando filius est unicus, quando est sapientissimus, quando optimus, mirum in mundum crescit & exuberat amor Patris in illum: Præterea singulare fuit Divi Josephi inter Patres omnes privilegium, quo mirum in modum hic ejus affectus excreverit potuit; certa scilicet securitas quod hic naturalis amor eum à Deo suo non dividebat, aut distrahebat, quin potius è contra adglutinabat & conjungebat: unde & omninò habenas ei laxare poterat. Amor naturalis aliorum parentum sæpè periculosus est illis: moderari debet & cohiberi ne nimium crescat, & amori Dei contrarius sit. Hoc verò in D. Josepho locum habere non potuit, qui cum filium diligebat, Deum suum diligebat, quem non potuit tantùm diligere, ut non esset amplius & amplius diligibilis & diligendus, & ideò sine timore diligens & amori habenas laxans crevit, ut fornax septuplum succensa.

XIV. His iterùm accedit quod Pater est quem filius devinxit fumis beneficiis ut eum diligeret cui esse dedit, & cor quo amatur, & quod proinde naturaliter in authorem suum refectitur. Quo ergò hic amor pervenit tot titulis exaggeratus? quò ultra procedamus nihil restare videtur, & tamen minus est quod huc usque diximus. Igitur.

XV. Procedebat secundò Amor Divi Josephi in Christum à gratiâ & charitate infusâ quæ comparatur igni. *Ego veni ignem in terram mittere, & quid volo nisi ut ardeat?* Luca cap. 12. ut intelligamus quod quemadmodum ignis est omnium agentium naturalium activissimus, ita charitas infusâ adeo fortis est, ut excedat omnem naturalem amorem, illumque facilè vincat, ut patuit in Abrahamo, in Martyribus, & aliis: Nullus enim amor naturalis efficit ut ea homines pro filiis, parentibus, uxoribus, viris, seipsis efficerent, quæ Apostoli, quæ Martyres pro Christo. Et ut honestus amor apud Alciatum Emblem. 199. depingitur ligans Cu-

pidinem, ita amor supernaturalis quando cum naturali congressurus descendit in arenam, semper vincit supernaturalis naturalem. Quod manifestum est in Abrahamo Genes. c. 23. in quo duo isti amores pugnaverunt, & in Matre Machabæorum 1. Machab. cap. 7. in Sanctâ Felicitate, & in Sanctâ Symphorâ cum septem filiis, in quibus Dei amor amorem naturalem filiorum facile superavit: Hic verò amor supernaturalis in Divo Josepho fuit summus, quæ ei gratia data est ut Patri Christi: Simul ergò pone in illo camino cordis Divi Josephi, pone, inquam, amorem naturalem maximum, & superadde infusum, quo perveniet flamma illa?

Augebat tertio hunc amorem miro & inexplicabili modo conversatio & perpetuus convictus cum Christo. Est enim convictus oleum quo amor incenditur & intenditur. De Philosopho scribebat Seneca epist. 6. *Zenonem Cleanthes non expressisset, si eum tantummodo audisset: vita ejus interfuit: secreta perspexit, observavit illum an ex formulâ suâ viveret.* Hinc Sancti meate (non aliud valentes) cum Deo conversari quantum possunt, eumque sibi præsentem facere conantur, fugiuntque quàm maximè creaturarum commercium, ut nihil obstat quominus ille ignis in eorum cordibus accedatur, & ardeat: Atqui D. Josephus usque ad finem vite Christi Dei sui præsentiam perfruitus est: Si ergo Christus exteros, ut Magdalenam, ut Petrum, & alios qui ejus præsentiam aliquando fruiti sunt, ita sibi devinxit, quid quæso effecit in Divo Josepho Patre suo per tot annos secum tam familiariter agente? quomodo illum accendebant verba illa vite quæ velut jacula ignita ex ejus ore procedebant? sed quomodo exempla per quæ illum ad eorum quæ verbo tradebat præxim manu ducebat. Poterant ergò sine dubio è caelo Seraphini discernere amorem ex corde Divi Josephi, ascendit quippè hic *super Cherubim & volavit, volavit super pennas ventorum.*

Ex quo quid sequitur nisi quod cum iste ejus amor per singulos dies & horas majora semper, & majora faceret incrementa, tandem talia evaserint
O o o z
ejus

eius opera ut fuerint summi apud Deum meriti: nam præcipua ratio meriti sumitur à gratiâ & charitate, per quam, ex quâ, & ob quam fiunt: Quare plus meritis est Joseph unico actu, & in minimis, quàm alii magni Sancti pluribus actibus & in rebus arduis.

XVIII. Et ex his omnibus patet quod diximus in initio & in progressu hujus operis, omnia ut oportet miro modo coherere, Paternitatem cum donis, dignitatem cum virtutibus, ut quemadmodum summam adeptus est dignitatem, ita quoque virtutes possederit omnes in summo.

XIX. Sed interim quis hæc pro dignitate hætenus agnovit? sed unde hoc? Accipe ex hac similitudine. Nonne Sol inter Astra omnia est clarissimus? An aliquid eo in rerum naturâ aut clarius, aut visibilis? Interim habeat licet aliquis oculum sanissimū ac perspicacissimum, si tamen pulvere aspergatur, quid ex illo percipiet? nihil aut ferè

nihil. Ad eum planè modum quamvis Divus Josephus, ut Pater JESU, qualem absolutè pronunciant Evangelistæ, sit inter omnes Sanctos sicut Sol inter stellas splendidissimus, tot radiis, quot virtutibus redimitus, & satis aciei habeamus, ut quid de summâ istâ in eo Patris JESU qualitate nos docuerunt tot magni, qui nos præcesserunt homines, percipiamus, eam tamen delibare tantum, nunquam penetrare poterimus: Solæ mentes excellæ, & à terrenis abstractæ, ut Evangelistæ, ut Augustini, ut Bernardini, ut Theresiæ, & similes; quid illa importet, quidve secum advehat, aliquantulum perceperunt, quæ nos ex illis huc usque in duabus hujus Operis Partibus expressimus. Cùm ergo propter magnitudinem objecti & imbecillitatem nostræ aciei aliis quàm terrenis parùm assuetæ plura non possimus, in his esto finis Secundæ Partis.

FINIS SECUNDÆ PARTIS.

SYNOPSIS